

Bortom broarna

**Kristina
Ohlsson**

BORTOM ROMAN
BROARNA

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning

Askungar 2009
Tusenskönor 2010
Änglavakter 2011
Paradisoffer 2012
Davidstjärnor 2013
Den bekymrade byråkraten 2014
Lotus blues 2014
Mios blues 2015
Sjuka själar 2016
Syndafloder 2017
Henrys hemlighet 2019
Skrivboken 2019

Strindbergdeckarna

Stormvakt 2020
Isbrytare 2021
Skuggläge 2022
Frälsarkransen 2024
Nattankare 2025

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

info@forum.se

Copyright © Kristina Ohlsson 2026
Omslag Maria Sundberg/Art by Sundberg
Omslagsfoton Kristina Ohlsson, Adobe Stock, Midjourney
Första tryckningen
Tryckt hos ScandBook EU, 2026
ISBN 978-91-37-16571-4

Augusti 2024

Dagen då han river upp himmel och jord börjar med ett avsked. Han står på Arlanda och försöker förstå vad han känner. Överallt finns de som ska resa bort, de som är på väg. Människor som längtar efter att se något nytt men även de som rest för mycket och hellre skulle stanna hemma. På flygplatser känns världen vidöppen, nästan allt är möjligt.

Men mannen är inte där för att flyga. Nej, han är där för att vinka av sin flickvän som ska ge sig ut på en hisnande resa. Om två veckor ska han åka efter. Lämna allt och alla, och starta något nytt. Han vill tro att detta är det största han tagit sig för, kanske till och med det modigaste.

Det är som en dröm, tänker han, och det är en ovan tanke, för han har ganska nyligen upptäckt vad drömmar kan göra med en människa.

Bredvid hans flickvän står fyra sprängfyllda resväskor. Resten av hennes tillhörigheter har antingen magasinrats eller tagits omhand av ett transportföretag som ska lasta ombord hennes pinaler på ett stort fraktfartyg, som beräknas anlända till deras nya ort om cirka sex veckor. Hans egna tillhörigheter ska också packas ner. Allt känns som ett äventyr, och kanske är det just det som får det att suga till i magen. För när har han någonsin varit äventyrlig?

De säger hejdå. Kysser varandra en gång, två gånger, tre gånger, och han snuddar vid tanken på ifall de ska ligga en sista gång på en av toaletterna. Men det är ett förslag han tiger om, och snart har hon lämnat honom.

Han ser henne gå, först till bagageincheckningen, sedan tillbaka till honom för ännu en kyss, och sedan till säkerhetskontrollen.

Motvilligt vänder han sig om för att dra därifrån.

Då ringer hans mobil.

Han känner igen numret, tror att han förstår vad samtalet kommer att handla om. Men när rösten i andra änden börjar prata, är det som om tiden stannar.

Bara minuter senare sitter han i bilen på väg därifrån med hjärtat fyllt av mörker, och bröstet spänt av oro.

Ingenting kommer att bli som han trott.

Istället måste han ge sig av på en helt annan sorts resa.

Och innan det blir natt, ska även de döda ha givits en röst, och märkliga hemligheter bokstavligt talat sprängt sig fram ur jorden.

KNAPPT ETT ÅR TIDIGARE

Oktober 2023

Revolutionen tog sin början en tisdag. Solen sken över huvudstaden. Vädret var svalt och luften krispig. Löven på träden hade fått samma färg som vilda eldslågor, och himlen var hög och blå. Klockan hade nyss passerat elva på förmiddagen och Henrik Ekblom befann sig på kontoret. Adressen var Skeppsbron (som inte alls var en bro utan en vanlig väg) och på ytan var allt som vanligt.

Han satt på sitt arbetsrum med en journalist från en av landets största finansstidningar. Rummet hade tre stora fönster mot Strömmen och Skeppsholmen, och ett sirapsfärgat trägolv som lackats högblankt. Inredningen dominerades av ett stort skrivbord av brittiskt snitt, och en lång, cognacsfärgad Chesterfield-soffa. Journalisten satt på en av de stoppade besöksstolarna, och Henrik bakom skrivbordet. Intervjun hade bokats med anledning av att man ville berätta om de så kallade osynliga makthavarna på den svenska finansmarknaden.

– Är jag verkligen osynlig? hade Henrik frågat sin affärspartner tillika den andra delägaren i firman, Sonny.

– Ja, hade Sonny svarat utan minsta tvekan. Och det är jag också. Mer intressant är att fundera över vad vi förlorar om du ändrar på den saken.

Det var förstås en fråga värd att ägna viss tid åt, men till sist hade Henrik landat i att genomföra intervjun. Om det var för

att han såg den som ett slags erkännande eller för att hans ego gillade att synas, lät han vara osagt.

Journalisten var en allvarlig, korthårig kvinna som visat sig vara påläst i ämnet, men också alltför nyfiken och närgången för Henriks smak.

– Du startade det här företaget tillsammans med din vän August Strindberg, sa hon. Sedan valde August att lämna efter nästan två decennier av enorm framgång. Hur ser er relation ut idag?

– August och jag hörs nästan dagligen, sa Henrik. Vi delade långt mer än den här firman. Det var ingen konflikt som fick honom att lämna.

– Nej, det vet jag, sa journalisten. Det verkar snarare som om August fick en livskris och flyttade till västkusten. Du måste ha blivit förvånad när han drog från finansvärlden för att driva en secondhandbutik i en av landets minsta orter. Eller är det något du kan relatera till?

Henrik stirrade på henne.

– Du vill veta om jag också övervägt att göra någonting helt annat? sa han.

– Ja?

– Nej, aldrig. Så ja, jag blev förvånad, och nej, jag kan inte relatera till Augusts livsval.

Hans svar kom för snabbt, det insåg han. Journalisten såg slugt på honom, och öppnade munnen för att ställa en följdfråga. Men Henrik förekom henne.

– August var avgörande för det här företags grundande och framgångar, och det är det ingen av oss som har glömt. Minst av alla jag själv. Men det är flera år sedan August lämnade firman. Mycket vatten har runnit under broarna sedan dess, och idag är Sonny Salo ett starkt ankare i företaget. Jag ser faktiskt ingen anledning att prata mer om Augusts uppbrott, det får han själv göra.

Därmed stängde han den delen av diskussionen.

Det störde honom att det verkade vara självklart för journalisten att alla människor ägnade sig åt att ifrågasätta sina val och odla livskriser.

Vem hade tid med sådant?

Inte Henrik.

– Förstås, sa journalisten. Jag är bara nyfiken på vad som händer med den som blir lämnad av en nära vän på jobbet. Skilsmässor kan vi läsa hur mycket som helst om, men betydligt mer sällan om spruckna affärsrelationer.

Hon lutade sig över anteckningsblocket och läste noga igenom sina frågor, som för att bestämma sig för hur hon skulle ladda om. Men hennes senaste utläggning hängde kvar i luften, alldeles för nära Henrik.

Vad som händer med den som blir lämnad av en nära vän.

De hade startat företaget när de var så unga att de inte begrep att de knappt var vuxna. Det hade gjort dem orädda men inte omdömeslösa. Deras finansbolag hade kommit att bedriva två sorters verksamhet: så kallad *corporate finance*, vilket i deras fall betydde att de ägnade sig åt kapitalanskaffning för att stödja andra företags verksamhet, samt kapitalförvaltning – alltså att placera företags ekonomiska tillgångar. Det hade gått svindlande bra, och idag betraktades bolaget snarare som ett mindre imperium. Ett som August påstått att han blev lyckligare utan.

Journalisten lade ifrån sig blocket och lyfte blicken.

– Dina föräldrar, sa hon. Mamma var jurist och framstående expert inom internationell skatterätt och pappa professor i företagsekonomi. Hur mycket påverkade de ditt yrkesval?

Inte ett skit, tänkte Henrik, trots att han insåg att det inte var sant.

– Svårt att säga, sa han. Det var aldrig någon av dem som uttryckligen sa att jag skulle gå i den ena eller andra riktningen.

Tyst för sig själv lade han till:

De var bara noga med att jag alltid skulle vara högpresterande. Mer detaljerat än så var inte deras föräldraengagemang.

– Men de måste vara stolta över dina framgångar? sa journalisten.

Henrik kvävde en suck. Stolta? Det var inget han kände till, men fan heller att han ville gråta ut om det i pressen.

– Det tror jag, sa han.

Han brydde sig inte ens om att kommentera att hans pappa varit död i många år, och att han medan han var i livet, hållit sig borta från sin familj både kortare och längre perioder.

Journalisten rynkade pannan och lade huvudet på sned.

– Om vi dröjer oss kvar vid det här med alla val vi gör i livet, sa hon, varpå Henrik måste anstränga sig för att inte stöna högt av frustration. Du har ju en ganska ovanlig vardag, föreställer jag mig. Att tjäna och skapa pengar, som du gör, är säkert spännande, men räcker jobbet för att göra dig lycklig? Det här med fru och barn – ångrar du aldrig att du valde bort det? Eller blev du ensam mot din vilja?

En tystnad spred sig i rummet. Henrik, som nyss lutat sig tillbaka i sin stoppade kontorsstol med händerna knäppta bakom nacken, blev förstummad. Och i hans huvud exploderade en enda tanke:

Vilken jävla tur hon har.

Som ställde frågan till någon som inte sörjde att han saknade familj. Hur vidrigt hade det inte varit att behöva svara på något så dumt, om det enda han önskat sig var tvåsamhet och barn?

Det här var så långt över gränsen för ett anständigt samtal att Henrik ville öppna fönstret och slänga ut henne. Han älskade sitt liv – syntes inte det? Han satt väl inte på kontoret och verkade deprimerad? Eller? Dessutom var frågan så konstigt formulerad. Hon insinuerade att det var för sent för honom att gifta sig och få barn. Och det var ju inte heller sant.

– Jag lever ett komplett och väldigt rikt liv, och jag lever det

inte i väntan på en annan tillvaro, sa han till sist och kämpade för att inte läcka sitt ursinne. Ensam är jag bara om jag vill. Och jag skapar inte bara pengar för pengarnas skull, utan det har väldigt tydliga mervärden för hela samhället eftersom jag tillsammans med Sonny och våra kollegor hjälper viktiga företag att komma igång med sin verksamhet, vilket i sin tur skapar arbetstillfällen och genererar skatteintäkter.

Hjärtat pumpade hårt när han tystnade. Men journalisten var inte nöjd, det syntes tydligt. Hon skulle garanterat be om ett längre svar. Det var som att trampa runt i kvicksand, människan var en komplett idiot. Alltså måste intervjun avslutas. Omgående.

– Det du frågar om har väldigt lite med den här firman och min roll som företagsledare att göra, sa Henrik och tittade demonstrativt på sin klocka. Så om det inte var någonting annat . . . ?

Kanske insåg journalisten att hon gjort bort sig, för hon blev tydligt påverkad av hans sätt att avsluta intervjun. Hon stängde av bandspelaren (som för övrigt såg ut som en museipjäs) och samlade ihop sina grejer. Henrik fäste blicken på ett inramat foto som stod på hans skrivbord, vänt bort från journalisten. Ett foto som föreställde honom själv med sitt enda gudbarn, Augusts åtta månader gamla dotter Sofia, på armen. August hade inte bara skaffat en ny karriär på västkusten, utan även mött sitt livs stora kärlek där i polisen Maria. Och med henne verkade en dröm om barn ha vuxit fram i raketfart.

– Tack för att du tog dig tid, sa journalisten.

– Tack själv, sa Henrik stramt.

Inom honom glödde irritationen när han såg henne lämna rummet och stänga dörren bakom sig. Vem var hon att ifrågasätta hans livsval, och framför allt frånvaron av en livskris, för det var väl det hon hade gjort? Och vad då ”ensam”? Henrik hade ju folk runt sig dagarna i ända, och därtill en viss omsätt-

ning av dejter. Barn ville han absolut inte ha, det kunde vem som helst som legat med honom de senaste trettio åren intyga.

Jag saknar ingen och inget, tänkte han bestämt, och förvånades av hur arg han blev av hennes framfusighet.

Han hade varit beredd på att få någon enstaka privat fråga, men inte *så här*. Han hade till exempel hoppats att hon skulle fråga hur han kopplade av efter en stressig dag på jobbet, så att han kunde få berätta att han avrundade varje kväll med att lyssna på Sjörapporten. Inte för att han levde sitt liv till havs, utan för att den monotona rösten som läste upp de förväntade väderförhållandena var det närmaste meditation Henrik kom.

Kattegatt, bris, två till tre meter per sekund.

Ålands hav, omkring syd, tre till fem ...

Tankarna avbröts när han upptäckte ett nytt mejl i inkorgen som han öppnat när intervjun avslutats. Innehållet i mejlet var lika besynnerligt som avsändarens namn.

Hej,

Kan du fråga din mamma om fastigheten Paradiset är till salu?

Hon svarar inte.

H.C. Andersen

Vad var det här för trams?

”H.C. Andersen”. Som den danske barnboksförfattaren. Hette riktiga människor så? Kanske. Hans närmaste vän (som journalisten tjatat så förbannat om), delade ju namn med en av landets genom tiderna största författare.

Henrik svarade kort att det måste ha blivit ett missförstånd. Hans mamma ägde ingen fastighet med det namnet (hon ägde inte någon fastighet alls), och därför måste avsändaren jaga vidare.

Tack och adjö.

Snabbt lämnade han sitt rum. Han behövde verkligen gå på

toa men hade inte velat avbryta intervjun. Inte av den anledningen i alla fall.

Han rörde sig hastigt genom korridorerna. Deras företag huserade i lokaler som byggts för flera hundra år sedan. Vägarna var höga och stuckaturen magnifik med en blandning av böljande lister och stora takrosor. De hade plöjt ner en halv förmögenhet på att varsamt göra fastigheten ståndsässig, och Henrik kunde bara höja på hatten för hantverkarna. Vilka genier de var.

Till skillnad från journalisten han nyss mött.

– Allt okej? frågade Sussi, hela firmans älskade sekreterare och assistent, när hon fick syn på honom.

Hon, som en gång rekryterats av August, såg genuint nyfiken ut, angelägen om att höra ifall intervjun gått bra. Henrik nöjde sig med att svara med en tumme upp och ett kort ”Okej!”.

Ju mer han tänkte på saken, desto mer surrealistiskt kändes mötet med tidningen, nästan som något han drömt eller bara inbillat sig.

Men helt trygg hann han aldrig känna sig innan han återigen befann sig i en överklig situation.

En som han helt saknade beredskap för.

Det hände när han var som mest skyddslös. Henrik stod i den helkaklade toaletten (som alltid kändes en aning för mörk och för liten) och upptäckte förändringen när han skakat av och placerat sin kuk där den hörde hemma. I mittfåran. Inte till höger, inte till vänster. Så fort han rörde på sig skulle den förstås rymma (till höger), men så länge han kunde kontrollera saken, ville han försöka se ordentlig ut.

Han fann bulan när hans fingrar råkade snudda vid den. Bara en halv sekund, men det räckte för att vädra fara.

Något var förändrat.

Han kände efter mer noggrant. Jodå, det fanns en ny knöl där. Som en tredje testikel i pungen. Var det en åldersgrej? Han kunde inte minnas att han hört någon prata om en tredje testikel, men sådant kanske pågick i det tysta. Hur ofta hade han själv pratat om sin pung? Jävligt sällan. Det fanns inte så mycket att säga.

Förrän nu.

Henrik stängde långsamt gylfen, funderade över hur han skulle gå vidare. Borde han söka vård? Kanske. Men inte direkt, väl? Testikeln, om det nu var en sådan (redan här kände han tvivel inför sin egen teori) kanske försvann av sig själv. Ungefär som den tagit sig dit?

Han lämnade toaletten och stegade tillbaka till sitt arbets-

rum där han stängde dörren om sig. Det var bäst så, för under den korta stund som gått sedan upptäckten, hade han insett att all ansats till undersökning av den, medförde negativa konsekvenser. Ingen människa tyckte om att se män ta sig i skrevet.

Som en apa, tänkte Henrik och stoppade högerhanden i fickan för att smyga sig på pungen på ett mer diskret sätt.

Det var i detta läge, när han nyss satt sig vid skrivbordet och grävde med handen i fickan för att känna på bulan, som det knackade på dörren. Snabbt släppte han taget om påsen och ropade ”Kom in!”. Och i samma stund gav han sig själv och sin kropp ett tyst löfte:

Sju dagar.

Längre tid skulle han inte vänta på att knölen försvann innan han fick den undersökt av en läkare.

Knappt hade hans ”Kom in!” uttalats förrän dörren flög upp. In kom Sonny, och två steg bakom gick i vanlig ordning Sigvard, hans hund. I handen hade Sonny en assiett med ett bakverk som han ställde framför Henrik.

– Ambrosiakaka, sa han. Som Sussis pyssling bakat. Vi fikade när du satt med journalisten.

Henrik såg på kakan. Den doftade av apelsin och smör. Sussis pyssling borde få träffa August, som också älskade att baka kakor.

– Hur gick intervjun? sa Sonny. Sussi sa att du inte verkade vilja snacka om den.

Han såg ängslig ut. Det var hans grundutstrålning och hans superkraft. Få lyckades vara både bekymrade och riskbenägna, men i Sonnys relativt korta kropp rymdes lika mycket av respektive del, vilket verkade fungera som ett vaccin mot överilade handlingar. Hela han andades eftertanke utan att uppfattas som långsam. Aldrig melankolisk, aldrig överdrivet lättsam, utan trygg och stabil. Dessutom var han en av få nykterister som Henrik kände.

– Intervjun gick bra, sa han. Snokig journalist, men det kanske ingår i jobbet. Sussi hann jag inte prata med eftersom jag behövde pissa.

Sigvard strålade mot Henrik så fort han började prata. Den sjuttiofem kilo tunga sanktbernhardshanen passerade sin husse och gick runt skrivbordet för att sätta sig bredvid Henrik istället. Hunden log och dreglade när Henrik strök honom över hjässan. Han föste milt undan det enorma hundhuvudet för att undvika att få dregel på byxorna, men Sigvard var strax tillbaka igen, och pockade på att bli klappad.

Sonnys blick var stirrig. De breda träplankorna i golvet knarade under hans vikt. Han var förvisso kortare än Henrik, men tyngre. Håret var tjockt som tagel.

– Jaha, då får vi väl hoppas att artikeln blir läsvärd, sa han.

Henrik nickade, och försökte att inte rysa vid minnet av journalistens gränslöshet. Att han låtit henne röra upp en sådan vrede. Det var bara dumt och onödigt. Och varför hade hon dragit in August i samtalet? Det hade varit mer rimligt om hon ställt frågor om Sonny.

Henrik iakttog sin kollega och partner.

Sonny hade kommit in i verksamheten relativt tidigt och det med en kapacitet som imponerat på både Henrik och August. Tillsammans hade de utgjort en trio som för andra framstod som lika solid som stål. Och så hade det fortsatt till en sommar dag för två år sedan då August plötsligt stod framför Henrik och sa att han ville bli utköpt. Att han önskade sig något annat. Att han ville flytta till västkusten.

I företaget hade Sonny klivit fram på det sätt som Henrik nu förstått att han hela tiden önskat. Hans styrkor låg framför allt inom fältet för kapitalförvaltning medan Henrik var skickligare när det gällde kapitalanskaffning. Professionellt hade Sonny fyllt det tomrum som uppstått efter August med råge, men rent personligt hade han och Henrik inte kommit varandra närmare.

– Och mötet med holländarna? sa Sonny. Är allt klart inför i övermorgon? Det känns viktigt att det blir rätt när de är här.

– Allt är klart, sa Henrik. Sussi och jag gick igenom schemat imorse. Jag har ett möte vid halv fem, men visningen på Vasamuseet börjar väl inte förrän sju?

– Korrekt. Men jag tänkte att vi tar med våra gäster till Cadierbaren för en drink först. Och sedan är det ju middag efter Vasa.

Det skulle bli en lång dag, Henrik ville ha det så. Han älskade mötena som tog deras cirkus utanför kontoret, bortom Gamla stan. Eller som han kallade stadsdelen: Staden mellan broarna. Det var så Gamla stan omnämns en bit in på 1800-talet, och sedan Henrik hörde det namnet, hade han inte använt något annat för att beskriva var han både bodde och arbetade.

I Staden mellan broarna.

Ett namn så överlägset Gamla stan, som ju stämplade stadsdelen som en skärva av det förflutna, snarare än att fokusera på vad ön både varit och fortfarande var: ett eget universum med en labyrinth av smala gränder, blott trettiosex hektar stort, omringat av vatten, och den plats där såväl landets riksdag som det kungliga slottet uppförts.

Henrik kände jobbruset porla i kroppen när han tänkte på vad de kommande dagarna skulle bjuda på. Att ta med inresta investerare, eller andra kunder, till baren på Grand Hôtel och därefter bege sig till en privat rundtur på Vasamuseet ingick i det som Henrik hade förmånen att kalla för sitt arbete. Cadierbaren besökte han minst tre kvällar i veckan, och Vasaskeppet hade han sett så många gånger att han kunde guidens manus utantill. Det hände att de roade sina kunder med andra aktiviteter, som till exempel en bättre vinprovning, men Vasaskeppet var en favorit.

– Räkna med att jag också är med på fördrinken, sa Henrik. Jag tror jag tar mitt andra möte en annan dag.

– Och imorgon drar du till din mamma en sväng? sa Sonny.
Eller minns jag fel?

– Nej, det stämmer, sa Henrik, och var nära att lägga till ett
”tyvärr” till den meningen.

– Måste vara tungt att ha henne så långt bort, men bra att
det finns gott om förbindelser när man åker söderut, sa Sonny.

”Åker söderut”. Det var också ett sätt att beskriva det Henrik
skulle göra. Besöka en förälder som närmade sig en punkt då
hon inte längre visste att hon var hans mamma.

Henrik nickade stelt för att visa att han hört vad Sonny hade
sagt, men markerade samtidigt att han inte ville fördjupa sig
i ämnet. Att hans mamma valt att lämna Stockholm för att
tillbringa sina sista år i livet på ett äldreboende i Helsingborg
var inget som han hade föreslagit. Avståndet till hennes boen-
de gjorde att de sågs väsentligen mer sällan än när hon bott i
Stockholm.

Mejlet från den mystiske H.C. Andersen gjorde sig påmint.
Det som hävdade att hans mamma ägde en fastighet som hette
Paradiset.

Återigen tänkte Henrik att mejlet måste ha gått till fel per-
son.

Sonny verkade uppfatta att Henrik mulnat, och skiftade
tyngdpunkt från ena foten till den andra.

– Då så, sa han. Utmärkt att allt är på rull inför våra långväga
gästers besök. Och dagen efter, när tyskarna kommer, så blir
det en mer familjär middag på Ett hem i Lärkstaden. De gillar
sådant som fan.

Lärkstaden. Ännu en del av huvudstaden som fått ett eget
vackert namn. De var så många, de där delarna. Var och en en
egen värld, och i flera fall helt eller delvis omringade av vatten,
precis som Staden mellan broarna. Stockholm var som en vacker
samling med snökulor utplacerade på Mälaren och Östersjön,
sammanlänkade med ett oräknligt antal broar och vägar. Något

man märkte särskilt tydligt om man flög in över staden efter att det mörknat och såg den fläckvis upplysta marken.

Henriks telefon blinkade till på skrivbordet.

Ett meddelande från västkusten. August hade skickat ett foto på sig själv och Sofia. De satt i Augusts båt, och i bakgrunden syntes havet. Under bilden stod det kort och gott:

Vi saknar dig.

Henrik log mot mobilen innan han sköt undan den. Åka båt i oktober. Det var inget August sysslat med innan han flyttade till västkusten.

Sonny iakttog honom.

– Strindberg, eller? sa han.

Henrik nickade.

– Du hänger för mycket på västkusten, sa Sonny. Jag är rädd att du ska få samma sorts psykobryt och flytta från Stockholm för att leva ut någon konstig fantasi. Det räcker med att du flyttade hela kontoret från Östermalm.

– Det blev i och för sig bra, sa Henrik. Både för August och oss.

Sonny vek undan med blicken, svalde eventuella protester.

Flytten från Östermalm till Gamla stan hade känts helt nödvändig efter Augusts sorti. Snabbt hade det gått också, både att hitta en annan kontorsfastighet till företaget och en takvåning som blivit Henriks nya hem.

– Har de satt datum för sitt bröllop än? frågade Sonny.

– Jag tror inte att de har någon brådska, sa Henrik. Maria pratade om ett vinterbröllop men jag är inte säker på att de hinner med allt till dess.

Han strök Sigvard över huvudet varpå hunden gäspade och sedan lade sig på golvet. Utanför fönstret skrånade några fåglar, och en ångbåt på väg mot Strömkajen vislade.

Sonnys ord ekade i Henriks huvud.

”Du hänger för mycket på västkusten.”

Kanske det, men för tillfället hade Henrik ingen lust alls att resa dit. För att det var höst och för att det fanns en massa jobb att hantera, förstås. Men också för att han känt viss skam sedan han råkat hamna i säng med Marias syster tidigare under sommaren. Ett ligg som hade känts kul och spännande, men som fått en del förödande konsekvenser. Konsekvenser som hade gjort den där barnfrågan, som journalisten rotat i, brännhet innan den blev iskall.

– Jag dömer dig inte, det vet du, hade August sagt. Inte Maria heller. Du är alltid välkommen till oss.

Henrik trodde honom, men skämdes ändå.

– Då så, sa Sonny. Jag ville som sagt bara stämna av lite. Kommer du, Sigvard? Så får Henrik äta sin kaka i fred.

Hunden rörde sig inte ur fläcken utan knep ihop ögonen som om han låtsades sova. Kakan verkade han inte ett dugg intresserad av.

– Han kan stanna, sa Henrik.

Sonny muttrade något knappt hörbart om illojala husdjur, och gick därifrån. Henrik (och Sigvard) tog hans irritation med ro. Vårre var det med knölen. Handen smög sig ner i fickan igen, sökte sig fumlande till pungen. En, två och . . . tre. Helvetet också, han hade en riktigt dålig känsla för vad det där kunde vara, mest på grund av problemets placering. Det var så att säga en del av kroppen som han inte ville behöva oroa sig för. Alls.

Då ringde hans mobil. Sigvard lyfte genast på huvudet, alert och undrande. Blicken var knivskarp när han iakttog Henrik medan han kollade vem som ringde.

Villa Gloria.

Det privata äldreboende där hans mamma bodde sedan snart två år. En dyr, modern och påkostad oas belägen vid en förvildad strand i utkanten av Helsingborg.

En orolig röst presenterade sig som Viktoria, ett av vårdbiträderna på hemmet.

– Har det hänt något? frågade Henrik, angelägen om att svaret skulle vara nej.

Det räckte nämligen med att han fått en tredje testikel och en jobbig journalist att fundera över, han behövde inte fler otrevliga överraskningar.

– Hänt och hänt, sa Viktoria. Det gäller din mamma.

I bakgrunden hördes en röst ropa:

– Glöm inte att ta med en vas till ettan! Han fick så fina blommor nyss.

Henrik var nära att skaka på huvudet. Av alla yrken han någonsin varit nyfiken på, var vårdbiträde verkligen inte ett av dem. Han som var så otålig skulle ha varit en katastrof i den rollen. Tacksamheten för att det fanns andra som tänkte annorlunda än han själv, var i det närmaste oändlig. I telefonen hördes Viktorias inkännande röst:

– Din mamma är så orolig för, eller upprörd över, någon som heter Verner.

Han rynkade pannan. Det fanns ingen Verner varken i släkten eller föräldrarnas bekantskapskrets, vad han visste.

– Hon måste ha snurrat till det, sa Henrik. Men kanske kan vi hantera detta imorgon? Jag hade ändå planerat in ett besök i Helsingborg då.

– Absolut, sa Viktoria. Jag ringde mest för att förvarna dig. Nattpersonalen blev så förvånade när din mamma fick ett utbrott i natt. De hade aldrig sett Martina så rädd.

Vad fan var det frågan om? Det här var uppenbarligen en dag som inte drog sig för att leverera överraskningar.

”Aldrig sett Martina så rädd.”

Vad är det som jagar dig om nätterna, mamma?

Henrik blev stel, kände samma sak som tidigare på toaletten. Att något satts i rullning. Något han inte förstod och kanske heller inte ville vara en del av.

Då hördes den där rösten ropa i bakgrunden igen:

– Anteckna att Regina Borg sannolikt kommer imorgon!

Någon måste ha svarat, för rösten tystnade.

Henrik rätade på sig. Blicken sökte sig igen till ett av fönstren och den oändliga himlen utanför. På andra sidan vattnet fanns Grand Hôtel som en påminnelse om den belöning som hägrade när han väl avklarat besöket i Skåne. Sigvard reste på sig. På skrivbordet låg kakbiten fortfarande orörd.

Viktoria andades snabbare i telefonen.

– En sak till, sa hon. Jag . . . det känns så dumt att säga detta men samtidigt känner jag att jag måste. För jag tror att han är död.

– Vem? sa Henrik skarpt.

– Han som heter Verner, sa Viktoria. Jag tror att mannen som skrämmer din mamma så är död.